

2000 gyermekolvasó — Két ifjú könyvtáros — 12 000 kötet könyv

GONDOLATOK A KÖNYVTÁRBAN. . . Őnatafánul Vörösmarty Mihály csodálatos versére kell gondolni, amint belépünk a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Karinty Frigyes úti 6. számú fiókintézetének üvegkapuján. Paál Évától a kiskönyvtár kedvesen mosolygó vezetőjétől megtudjuk — tizenkétezer-négyszáz kötet sorakozik a polcokon.

A legváltozatosabb gyermek és ifjúsági irodalom, óvodások számára éppenúgy, mint »fel-nőtt« általános iskolásoknak való kitűnő könyvek, hazai és külföldi ifjúsági szerzőktől. Fiúknak és lányoknak olvasni-való, tanulmányi kiegészítő tudomány. És persze izgalom is, »színvonalas piff-puff«!

Ezt egy még fiatalabb könyvtárosnő mondja, a másodvezető, Németh Zsuzsa. És már benne is járunk a témában, a gyermekkönyvtáros hivatásának szépségeit elemezzük, a gyermek ízléséről gyűjtünk adatokat, melyeket csak a könyvtáros tudhat, ismerhet igazában, hiszen ő találkozik velük naponta.

Szeretik-e a munkájukat — szinte felesleges kérdés. Ez a két fiatal lány tekintetével simogatja a könyvespolcokat, az olvasóasztalokat, a saját íróasztalát, a naplóját.

Néhány fozslány beszélgetésünkben:

PAÁL ÉVA: — A Pedagógiai Főiskola elvégzése óta vagyok könyvtáros. Felnőtt olvasókkal kezdtem. De amióta a könyvtárunknak gyermekrésze alakult itt vagyok.

NÉMETH ZSUZSA: — És jó pajtásnak tekintik a gyerekek a könyvtárost. A barátság bizalmat biztosít a könyvtárosnak és megkönnyíti munkánkat. Hallgatnak ránk. Még azt is belátják, hogy nem érdemes képregényt olvasni. És biznak bennünk, egy-egy ajánlott könyv olvasása után már van hitelünk.

Könyvtárosi múltjuk egészen eredeti. Paál Éva már diákkorában vonzódott a könyvtárosi munka iránt. Németh Zsuzsa csak szerette a könyvet, »imádott olvasni«, könyvtárt bújni. De érettségi után előbb művészi könyvkötőnek készült. Egyik nagy nyomdában dolgozott, de idő közben rájött, hogy az a fajta könyvkötészet nem elégíti ki diákkori álmát. Elment önkéntes munkatársnak, »aktívának«, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár központjába. S két és fél évi ilyen munka után végzett továbbképző tanfolyamot.

Két elégedett lány... ezt jegeztem fel noteszomba a gyer-

mekolvasók — itt pontosan kétezren vannak! az. 1967-es feljegyzések szerint — két igaz barátjáról. Naponta hetvennyolcvan ifjú olvasót istápolnak, látnak el szellemi táplálékkal, izgalmas vagy szép olvasnivalóval, agítálnak a szépérzék fejlesztésére, formálgatnak ízléses olvasóvá, az irodalom lelkes hívének, vitatkozhatnak velük, s közben kedvenc témájukról, szenvedélyükről a zenéről is beszélgetnek velük.

PAÁL ÉVA: — Igen, a zene... az irodalom rokona. Zsuzsával koncertekre járunk. Operába, hangversenyre.

NÉMETH ZSUZSA: — Persze, hogy beszámolunk élményeinkről pajtásainknak. Ők meg a dolgozatírás élményeit mesélik el. Itt gyűjtik az anyagot egy-egy dolgozatukhoz, osztály előtti beszámolóhoz. Kicszeréljük tehát tapasztalatainkat.

A gyermekkönyvtárból »kinn« olvasók nagyobb diákkorukra átiratkoznak a szomszéd traktusba a 6. számú fiókintézet felnőtt könyvtárába.

Ezért is érdemes gyermekkönyvtárosnak lenni... — mondják szinte egyszerre az ifjú könyvtárosnők. Olvasót nevelni nagyobb dolog, mint készen kapni.

Szabó József

**A TUDOMÁNYOS
ÉS
KUTATÓINTÉZETEK
ÉLETÉBŐL**